

RAČENKA

22/23

hk-rac.cz

Račenka vychází pro členy a hosty klubu v prosinci 2022
Výtisk neprodejný, hrazen z klubových příspěvků

Né příliš zodpovědný redaktor:
Honza Šabata Hšv

Obsah

<i>Markéta Koudelková</i>	Kde domov můj	4
<i>Radek Kekrt</i>	Bylo nebylo	10
<i>Vláda Weigner</i>	Keňa	12
<i>Honza Kábrt</i>	Konečně ve finále	16
<i>Jirka Štýbr, Jiřina</i>	Balt.	20
<i>Olda Hokr</i>	Jazykový koutek	22
	Info ČHS, Nabídka ubytování	25
	Výsledky WRC 2022	26
	Prima sezóna	28
<i>Hnykovi</i>	Monte Negro.	29
<i>Pepis Koudelka</i>	Tour de Macek	34
	Kalendář akcí RAČe	38
<i>Autoři fotek</i>	<i>Tenisák, Radka, Hnyk, Hšv, Slavoj, Pepis, Koudelková, Briák, Kroupa, Johanka, Weigner, Namyslovky</i>	

**Školení bezpečnosti práce ve výškách
Revize prostředků
osobního zabezpečení
Montáž protipádových systémů**

alp063

Informace a kontakt na hk-rac.cz

KDE DOMOV MŮJ aneb nevím kde bydlím

Čaučíček!

Píši Vám z Kanady, z malého městečka Smithers, ležící v Britské Kolumbii, kde teď už třetím rokem žiji.

Jste zapálení pískaři, objevovatelé věží a milovníci zapadlých údolíček? Nejezděte sem!!! Tady skály nenajdete! Proč tu jsem já? Potkala jsem tu, možná, životního partnera. Ano, vnitřní boj skály, domov nebo rodina, Kanada se neustále odehrává. Občas vyhrává ten a občas onen. Vítěz je zatím neznámý.

Jelikož lezení a úchylky s tím spojené vládnu mým životem, nevzdala jsem se a objevuji (čím dál tím méně) lezecké možnosti v mém okolí. Mnohokrát jsem se zklamala. „Hale, skály,“ radostně a často vykřiknu. Z dálky to vypadá dost slibně, proto ze začátku tím směrem běžím. No a čím jsem blíž, tím rychleji zpomaluji. Zase štrovisko, které není vhodné ani pro boulderování. Alespoň si odnáším kamínky pro štěstí a nachozené kilometry. Časem si začnete vážit každé pospolu držící skály/šutru. Z toho mi hráblo a udělala jsem tu v okolí dvě krátké a zajímavé cesty, jedna víc drolivá než druhá. „Přelom lezení tady a význam světový.“

Možná si říkáte a co ten Squamish? Nebojte se, v krátkosti na něj dojde řada. Teď ale o méně významných oblastech severní části Britské Kolumbie. Ve Smithers se dá lézt u Twin Falls, jsou tu dvě vícedélky a tři sportovky. „Takže do konce života o zábavu postaráno.“ V zimě je to místo pro ledolezení. Ta zajímavější vícedélka (5.9, 5 délek, 170m), kterou jsem nelezla, se nachází vedle pravého, menšího vodopádu. Jmenuje se „The Fall Fair Pool Party“. Byla navrtaná zespodu v roce 2013, ale je

potřeba i jištění vlastní (friendly). Lezitelná je jen málokdy, nejlépe v srpnu nebo září, protože v říjnu už většinou sněží. Letos jsem se na ni chystala, ale nevyšlo to. Mokro. Jo a říká se, že postrádá nějaké nejtý po pádu laviny a kamenů. To snad brzy zjistím, až to polezu. Vedle vede krásná třídeřková cesta, neznám název, kterou jsem letos lezla. Za rohem jsou ty sportovky. No a pak je tu možnost (jako téměř všude v Kanadě) alpského lezení např. Hudson Bay Mountain.

Další jednodenní lezecká oblast se jmenuje Owen Hat. Nachází se cca 60 km od města Houston, BC. Neexistuje o ní moc informací. Čedičový masiv, který zdobí ve spodní části varhany, láká už od pohledu k průstupu. Mě na chvíli zanesl myšlenkami k domovu, konkrétně k Panské skále a zase jsem si mohla uvědomit, jak je ta naše země česká jedinečná. Co láká, neznám, že to naláká i na příště. Rozhodně tuhle oblast doporučuji, pokud budete potřebovat zkrátit lano cca o 10 metrů! Helmu nebo čelenku, aby vám krev nestékala do očí, doporučuji též. Skála je hodně nekompaktní. Při lezení jsem se bála čehokoliv dotknout, protože

Squamish

na všem možném tu leží volné kameny a jeden spadl i na naše nové lano. Lezli jsme tu takový pěkný kout, který se na chvíli změnil v otevřený komín. Když sem někdo zavítá, tak je to především kvůli boulderování. Nachází se tu jeden velký balvan a ten je vlastně středem dění. Dá se sem jet třeba jen kempovat, to doporučuji.

Nejčastěji jezdím lézt do Hazeltonu, hlavně protože je to blízko. Mezi Novým a Starým Hazeltonem je jednoproudový most přes Hagwliget kaňon s řekou Bulkley, pod kterým se nachází hlavní čedičový masiv s šesti cestami (klasa od 5.6 do 5.10-), z čehož jedna je traverz napříč všemi cestami. Všechno je možné lézt s horním jištěním, proto to občas naláká začátečníky. Pod mostem se rozlázám na jaře. Pak už mě přestane bavit hluk jezdících aut a přesouvám se k řece. Kde je asi osm cest (klasa od 5.8 do 5.12) plus okolní zeleně, které jsme jednou vyčistili, vylezli a už se k nim nevrátili. Moje oblíbené cesty jsou „Cherry Pie“ (5.9, 7 nejtů, 15m), „Rabies Scare“ (5.10a/b, 7 nejtů, 18m) a pěkná, na mě už těžká cesta, je „Good Friday“ (5.10c, 9 nejtů, 18m). Nenajdete tu skalní věže a cesty musíte lézt vícekrát, abyste si zalezli. Na druhou stranu si tu odpočínáte u vodního škebotání. Dobře se tu vzpomíná na domov, protože to dýchá podobnou atmosférou. Minulý rok jsem tu s kámošem na druhém zkusila vylézt nejtěžší cestu oblasti „The Ripple effect“ (5.12, 11 nejtů-už neplatí, 30m). Záhadně při několikerém sezení jsem se doškrábala ke štandu. Tenhle kámoš mi vyprávěl, že se s ním minule vyrvál nejt. Od té doby si to háže z vrchu. Tahle skutečnost mě trochu děsila, konkrétně při slaňování.

Před Hazeltonem je malá lezecká oblast Suskwa river, kde najdete klid a čtyři cesty (klasa od 5.9 do 5.11). Moje oblíbená a jediná, kterou jsem vylezla je „Shot of Zen“ (5.9, 7 nejtů, z 90s). Leze se

přes takový zajímavý boule. Nevím, co je to za typ skály. Letos jsem zkoušela ještě jednu, která půjde. Ty ostatní jsou těžké a vypadá to, že tam chybí nejt. S kámošem (pořád stejný kámoš) se tu utrhli velký chyt. Jednou za rok sem zajedu, líbí se mi, že je to dost mimo civilizaci. Samozřejmě jsem pokoukala, zda tu ještě něco nepůjde navrtat. No, jo úchyl. Proslanila jsem si tu takový spára koutek. Nečekaně je skála dost nekompaktní. Nevzdávám to. Ale holt tu navrtali, co se dalo v pevném, a na mě zbyl matroš pro Pepise, kterého nemám po ruce.

Další mini oblast je za Hazeltonem v buši, jmenuje se Shandilla Bluffs. Úplně moc mě nenadchla, ale je tu pár pěkných cest těžší klasifikace.

Dovolím si tvrdit, že nejvýznamnější lezeckou oblastí severu je Copper Mountain, žulová hora stojící hrdě jako pevnost na začátku města Terrace. Tohle je místo, proč sem horolezci občas zavítají. Vícedélky a převážně lezení po vlastním. Letos byl vydán průvodce „Terrace Rock Guide“, ale je dostupný jen v místní knize. Snažím se ho získat. Bohužel jsem tu ještě žádnou vícedélku nevylezla, hlavně proto, že nebylo s kým.

Lezla jsem párkrát v Kitselas, což je 8km za Terrace, menší žulová oblast. Nachází se trochu zastrčená v lese a tak mi připomíná Jizerky. Moc společného nemají, je to jen takový pocit. Nenajdete tu žádné skalní věže ani věžičky. Za to jsou tu krásné spáry. Leze se tu po vlastním, pak je tu pár sportovek a taky boulderů. Perla oblastí je prstová spára jménem „Gollum“ (5.11, po vlastním).

Směrem k městu Kitimat se nachází malá žulová oblast Christ Creek (Onion lake), kdybyste tam jeli, zůstal nám tam friend v naší tréninkové spáře. Jinak na zablnutí dobrý. Je tu osm cest (klasa od 5.6 do 5.12) a pro nás byli dost těžký.

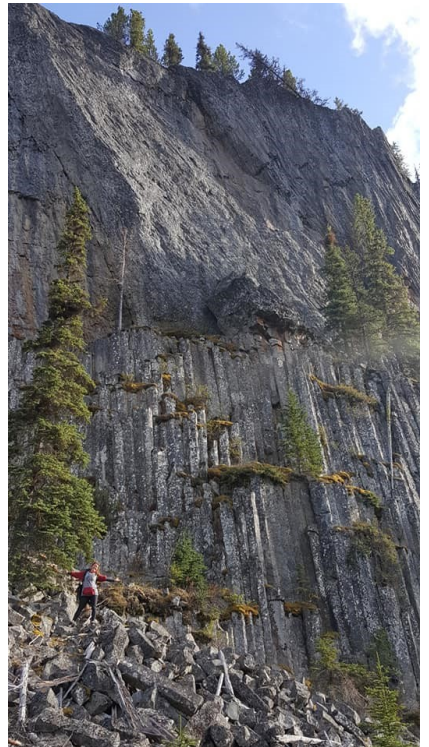
Letos jsem za pomoci táty koupila auto, to v Kanadě znamená svobodu. Konečně jsem mohla jet objevit vápencové skály do Fort St. James. Leze se tu na Mount Poppe, obrovský masiv, který mi připomíná trochu menšího El Capitana. Ke skalám se jde lesem a voní to tu volností a nespoutaností, kterou upevňuje výhled na obrovské jezero Stuart. Občas tu můžete potkat medvěda, což není úplně novinka. Lezení je tu ráj, jen to tu musíte trochu znát. V létě mě přijela navštívit mamka a pak i brácha

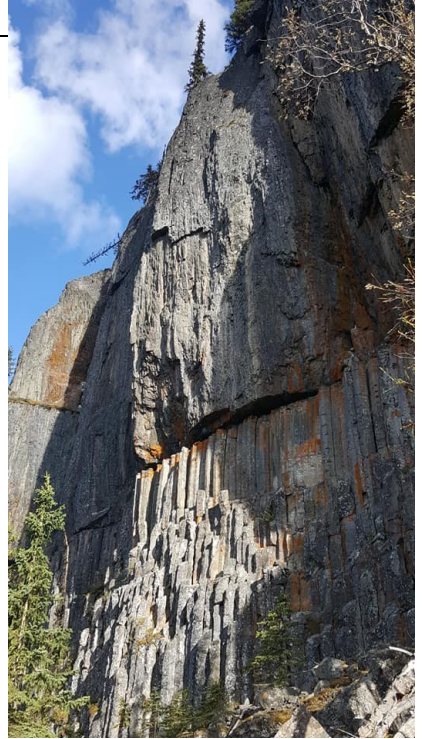

Hazelton

Squamish—Chief

Owen Hat

s přítelkyní. Nadšená z toho, že mám konečně věrohodného spolulezce, jsem se sem s mamkou vydala na čundr. Netušila jsem, že tohle místo se stane mým útočištěm před realitou a časem štěstí. Lezu, tedy jsem. Na internetu existuje pár mapek, za pomoci těch a náhodně potkaných lezců, kteří tu nebývají často, jsme našly začátek vícedélky „Armageddon“ (5.8, 3 délky, mix). Opravdu nádherná, místy ne úplně lehká cesta, a jako mnoho ostatních je kouzelná výhledem na sladké moře, lodě a nekonečně příjemné ticho. Kempovaly jsme u jezera, koupaly se, sbíraly oblázky a lezly. Já se sem od té doby vracím. Seznámila jsem se s Markem a Cole, místními lezci. Mark je takový guide oblasti, ten mi to tu ukázal a rozdál znalosti. Lezli jsme spolu např. čtyři délky „Heavens gate“. Některé vícedélky mají různé varianty nebo na sebe navazují. Leze se tu mix a jsou tu i sportovky. Mám to tu ráda, jen je to trochu dál - ze Smithers jsou to 4h cesty.

Na závěr, s únavou v zádech, jsem se chtěla zmínit o Squamish, o Mecce lezení v BC. Hodinu odtud je Vancouver a na druhou stranu blíž Whistler. Už když sem člověk přijíždí, tak na něj dýchá mocnost žulových krás. Nejsou tu věže, ale to nahrazuje vypínající se Chief. Žulová hora, kterou bych ráda zdolala lezecky. Zatím se mi to nepodařilo, i když letos jsme s mamkou byly blízko. Lezly jsme spolu na Chief vyhlášenou cestu TOP 100 „Diedre“ (5.8, 6 délek, po vlastním). Po vylezení jsem pochopila, co znamená význam runout (jištění daleko od sebe), haha. Vylezly jsem to, hurá! Pak šly na drink do baru i s bráchou a Ájou, kteří měli své zážitky z „Banana peel.“ Každý lezec si tu přijde na své, nespočet vícedélek, sportovek a boulderů. Krásné spáry, které jsou jen po vlastním, ale většinou jsou to jasné linie a dají se dobře zajistit. Tohle městečko má něco do sebe, kdysi jsem tu i pomáhala v hostelu a lezla v zimě. Žít bych tu ale nemohla. Zkráceně, moc lidí, málo divoké a prostě to není Kokořín.

Brzy doma čau, neuvídate mě, budu v údolíčkách.

Markéta Koudelková

BYLO, NEBYLO, DÁVNO TOMU

Honza Šabata mě minulý týden vyzval, abych přispěl nějakým tím článkem do Račenky. Dostal mě tím trochu do úzkých, hlavně z toho důvodu, že se moje lezecké výlety vyznačují vysokou mírou nedobrodružnosti a tak by můj příspěvek pokulhával za ostatními články, ve kterých ostatní členové oddílu bez ohledu na svůj fosilní věk objevují další exotické země, ve kterých bojují s nástrahami přírody či s celníky té dané země, lačnicími po nějakém tom bakšiši od bílého muže z Čech.

Pak to přišlo – dostal jsem spásný nápad !! Uvědomil jsem si, kolik historek z natáčení ta naše komunita za dobu své existence již nashromáždila!! Jedná se často o legendární zážitky na hranici uvěřitelnosti, které by ani scénáristé z Hollywoodu nemohli ve svých dílech použít, aniž by riskovali obvinění, že ve snaze o originalitu těžce přestřelili.

Tak mě napadlo, že by možná stálo za to, do Račenky zavést novou rubriku:

“BYLO NEBYLO – DÁVNO TOMU“, ve které by se daly tyto příběhy zveřejňovat a archivovat.

Je jasné, že na většině podobných historek je již patrný nános lidové slovesnosti a je tak často těžké rozeznat to, co se skutečně událo, od momentů, kde se již projevila lidová tvořivost. Ale věřím, že až na pár hnidopichů se bude většina čtenářů Račenky řídit starým osvědčeným pravidlem: „ Nikdy nezkaž dobrou historku pravdou. “

Nicméně první dvě historky, které uvedu jsem si u jejich autorů ověřil .

Rozhodl jsem se, že v nové rubrice nebudu diskriminovat ani naše kamarády, kteří to už mají za sebou a tak tu třetí historku o Jardovi Broučkovi, jsem si již ověřit nemohl. Nicméně je to jedna z mých nejoblíbenějších – tak ji posílám Jardovi tam nahoru v pevné víře, že bude rád, že se na něj nezapomnělo.

Takže

PŘÍBĚH PRVNÍ

Hlavní aktér: Honza Šabata

Bylo nebylo dávno tomu,....

Visel jsem tehdy se Suchoušem v západní stěně Lomničáku a čas od času jsme koukali do doliny a hledali Honzu Šabatu, který za námi měl přijet. Občas jsme Honzu poznávali v nějakém tom kamzíkovi, co se dole popásal – nicméně Honza nepřijel.

Teprve po návratu do Prahy jsme se od něj dozvěděli, proč za námi nedorazil.

Honza již seděl podle plánu celý natěšený ve vlaku v kupé a byl již kousek za půlkou cesty do Tater. Kdesi na Moravě se vlak se blížil do stanice a tak se zvedli dva neznámí spolucestující řemeslníci a jeden z nich si podával plechovku Chemoprénu, kterou měli strategicky umístěnou v odkládacím prostoru nad Honzovou hlavou.

Jakýmsi blíže nevysvětlitelným způsobem se plechovka zvrtila, otevřela se a Honzovi se na hlavu vylilo lepidlo o rozměrech poctivého baretu.

Řemeslníci se omluvili a vystoupili se zbytkem Chemoprénu.

Na další zastávce vystoupil i Honza, poté co cestou do další stanice rychle vyčerpal mož-

nosti jak situaci rozumně vyřešit a v cestě pokračovat.

Sedl na vlak v opačném směru a s načesaným tuhnoucím kohoutem pelášil domu za Lídou, která ho poctivě vydrhla Toluénem.

Musím ještě zmínit, že Honza, když mi minulý týden historku potvrdzoval, tak zmínil svou teorii, že jeho současná plešatost má příčinu, právě ve výše zmíněné nehodě – no ale o tom všichni víme svoje – ne??

PŘÍBĚH DRUHÝ

Hlavní aktér: Zdeněk Míka

Historku mi Zdeněk vyprávěl svým vážným hlubokým hlasem, bez toho, že by se snažil zdůraznit komičnost situace. Spíše to byl z jeho strany příběh o tom, jak přišel o naplánované lezení v Srbsku.

Takže scéna se odehrává v jakémsi bytě ve kterém Zdeněk pobýval, sám, již připravený s pečlivě sbaleným kletrákem a jen minuty ho dělily od odchodu na Smíchovské nádraží.

V tom Zdeněk dostal spontánní nápad – čas zbývající do odchodu využít k tréningu trojskoku.

Vše by v klidu proběhlo – k prvním dvěma skokům využil totiž dlouhou chodbu, která se v bytě nacházela.

Problém byl ale v tom, že zapomněl na futra od dveří do pokoje, která se nacházela v kulminačním bodě třetího, nejdůležitějšího skoku.

Jak Zdeněk sám konstatoval – “ Tak jsem si o ně udělal otřes mozku a do Srbska jsem nejel “.

Všichni ti, kdo Zdenka znají, tak vědí, že do každého sportovního výkonu dá vždycky všechno.

Byť v tomto případě šlo jen o přípravný trénink.

PŘÍBĚH TŘETÍ

Hlavní aktér: Jarda Brouček

Historka se (snad) odehrála v zimních Tatrách před Téryho chatou, kde náš bývalý předseda oddílu Bednář dostával sodu od tehdejšího chatára Kapolky, jehož básnickou duši urážely žluté, neestetické tunýlky, které podle chatára vytvářeli členové našeho oddílu nedisciplinovaným močením.

Ve chvíli, kdy náš předseda využíval svoje vrozené diplomatické schopnosti a argumentoval zkyslému chatárovi tím, že kromě nás bydlí na chatě ještě dvě jiné výpravy, se vedle oba diskutující postavil nově příchozí Jarda Brouček a aniž by tušil o čem je řeč – tak se vedle nich vychal.

Tak to je pro dnešek všechno – pokud jsem někoho z Vás inspiroval, tak neváhejte a podělte se s nějakými dalšími víceméně pravdivými příběhy – rubrika BNDT je tu pro Vás.

KEŇA

V únoru jsme se jeli ohřát do Afriky. Ale aby přechod do horkých krajů nebyl příliš prudký, strávili jsme po rozkoukání v Nairobi několik dalších dnů výstupem na druhou nejvyšší africkou horu Mount Kenya, vyhaslý vulkán s obrovskou základnou a s několika vrcholky, z nichž dva nejvyšší Batian (5.199 m) a Nelion (5.188 m) jsou vážnou horolezeckou výzvou, třetí vrchol P.Lenana (4.985 m) je přístupnější a stal se naším cílem. Na hlavní dva vrcholy jsme neměli vybavení ani dostatek času. Formu až možná na výjimky také ne. O tom, že výstup na některý z nich není úplně snadná záležitost svědčí to, že našemu kamarádovi Adamovi, který žil v Keni 3 roky, se výstup za celou tu dobu nepodařil.

Na Batian poprvé vystoupil Sir H.J.Mackinder v r.1899, až 50 let poté, co horu poprvé spatřil německý misionář Dr. J.L.Krapf, který se mj. domníval, že je místem pramene Bílého Nilu. Před úspěšným výstupem proběhlo několik nezdařených pokusů. Jenom dostat se blíže pod vrchol tehdy vyžadovalo expedice s množstvím nosičů. Výpravy byly sužovány nemocemi, nepřízní domorodců a drsný průchod tropickým pralesem bez jakýchkoliv cest byl velmi náročný. My už měli přístup pod vrcholy lehčí – až do výšky 3.050 m vede na námi zvoleném směru výstupu silnice, která na 25 km z vesnice Naro Moru stoupá kolem 1.000 m.

Do Keni nás letělo 16, ale na kopec se nás vypravilo 9, ostatní jeli do území Samburů obhlížet, co tam žije za šelmy, sudo- i licho-kopytníky a jiné pozoruhodnosti. Věkový průměr

kolem 70, který kazila jen Jiřina a můj synovec John, zaháněl přílišné ambice, a tak jsme zvolili nejčastější a nejsnadnější směr výstupu s tím, že poté alespoň vrchol částečně obejdeme a sestupovat budeme jinudy než jsme přišli.

Po nakrmení žiraf (jedna z největších atrakcí města), skvělé večeri s přáteli z české ambasády a po trochu dobrodružném shánění butanových bombiček, které jsme v zastrčeném krámku díky surfování po internetu Jirky Štýbra skutečně zakoupili, jsme opustili přílišnou krásou neoplývající hlavní město Nairobi a vydali se – ještě všichni – cca 200 km na sever pod kopec. U města Nanyuki jsme se rozdělili a naše skupinka odjela přes vesnici Naro Moru ke stejnojmenné bráně střežící vstup do národního parku Mount Kenya, kde jsme měli mít sraz s průvodcem Bonifácem, vřele doporučeným naším kamarádem Adamem Piňosem z ambasády, který s ním už absolvoval výprav několik. Bonifáce jsme ale potkali až za několik dní s lukrativnějšími klienty, u brány nás čekal jeho kolega Benson, kterého za sebe vyslal, a dva nosiči, ačkoliv dle dohody byl objednan jen jeden pro případ, že někdo bude mít potíže s aklimatizací či jiné. Nakonec jsme byli rádi, že byli dva. Bensonově angličtině jsme ne vždy zcela rozuměli, ale byl jinak dobrý. Vůdce jsme si sjednali ne ze strachu ze zabloudění, ale protože bez něho by nás na kopec nepustili.

Po zaregistrování a zaplacení poplatků u brány pokračujeme ještě po silnici až k boudám u meteorologické stanice, kde budeme první noc spát. Ta je v té výšce 3.050 m, ze vsi Naro Moru je to cca 25 km a přes 1.000 m převýšení. Kolem je hustý les a přes varování, ať si dáme pozor na nosorožce a levharty, si večer ještě děláme aklimatizační procházku.

Celý další den stoupáme – nejprve lesem, pak mezi cykasy, bambusy a kapradinami a později mezi velkými lobéliemi a pryšci. Mám obavy z namáhavého výstupu bahnem, ale úsek který je strašidelně označen jako „vertical bog“ (vertikální bažina) má k vertikálnosti daleko a bažinou díky předchozímu suchému období také není. V podvečer dosahujeme Mackinder Hut ve výšce 4.180m. Příbytek velký, značně neútluný a na to, že jsme asi 16 km od rovníku, dosti studený. Ale s pěkným výhledem. Konečně vidíme oba hlavní vrcholy a vpravo od nich naše návrší, kam se budeme nazířít plahočit. Na chatě jsme sami.

Následující den nás s Bensonem vyráží jen 7, ale Vladka, která nikdy tak vysoko nebyla, to po nějaké době obrací a vrací se zpět. Pěšina ještě vede malebně mezi lobéliemi, ale pak začíná strměji stoupat a kličkuje po kamenité suti. Dosahujeme chaty Austrian Hut (4.770 m), která je ještě méně útulná než naše Mackinder, takže se nezdržujeme a pokračujeme k vrcholu. Na posledním úseku jsou řetězy a dokonce i cedule, že se jedná o nejvyšší klettersteig na světě, ovšem to by musela být považována za klettersteig i značená cesta na Polský

hřebeň v Tatrách. Ruce sice občas použijeme, dokonce je místy i expozice, ale jinak je to výstup lehký, potíže může dělat jen aklimatizace, jsme skoro o 200 m výše než vrchol Mount Blancu.

Trochu smutný je pohled na mizející ledovce. Stačí srovnání s poměrně nedávno pořízenými fotografiemi a rozdíl v zalednění je značný. Mezi naším vrcholem a hlavními vrcholy býval poměrně velký ledovec, z kterého zbylo jen velmi málo a i tenhle prřavý bílý flek tu za pár let zřejmě nebude. Led ze známého Diamond culoiru mezi hlavními dvěma vrcholy už zmizel před lety a tím zanikla nejznámější výstupová cesta. Dnes už se tudy nevystupuje, změnil se v nebezpečné balvaniště. I další ledovce mají namále – prý jich bylo jedenáct. S tím už nic nenadělá ani Greta Thunberg ani cákačí barev na obrazy starých mistrů.

Stejnou cestou, kterou jsme vystoupali, se vracíme, tentokrát krátký odpočinek u Austrian Hut, a pak už se suneme sutí strmě dolů mezi lobélie. Mění se počasí, na chatu docházíme v husté chumelenici.

Další den je ale obstojně, stoupáme od chaty tentokrát na druhou stranu, přecházíme postranní hřebeň a sestoupíme ke krásnému plesu, kde někteří neodoláme pokušení si ve výšce 4.500 m zaplavat. Obcházíme zleva hlavní vrcholy, naskýtají se nám náramné pohledy nahoru i dolů a po krajinové stránce to byl ze dnů strávených na hoře ten nejhezčí. Jsem rád, že jsem dal na Jirku Štýbra, který zde před lety byl a přesvědčil mne, že by byla škoda se o tuto túru připravit. Ještě musíme vystoupat do sedla Hausberg Col (4.591 m) a pak trochu krkolomně sestoupit ke skupině baráků tvořící Shipton's Camp (4.260 m). Tam je stejně neútulno jako na MacKinder, navíc je tu dost plno, postelí je sice dost, ale u stolu se trochu tísníme a vyhazují nás vůdci jiných skupin, kteří vaří a prostírají pro své svěřence, službu, kterou my jsme si, majíce vařiče a dostatek vlastních zásob, nezaplátili. Cimry jsou opět krajně nevlídné, asi i proto někteří spí ve stanech postavených na rovině před barákem.

Noc jsme přečkali a čeká nás dlouhý sestup po trase „Sirimon“. Je krásný, ale nekonečný, a je třeba z doliny opět vystou-

pat na postranní hřeben a po jeho druhé straně sestoupit k parkovišti u Old Moses Camp (3.380m). Kromě botanických zajímavostí je zde mnoho zajímavého i pro mého synovce geologa. Sestupujeme velmi pomalu, jednomu účastníkovi, který je nejstarší, už došly síly a dostává se dolů s pomocí nosičů – jsme rádi, že je máme. Nakonec se přeci jen povede sestoupit tak, abychom ještě stihli otevřenou bránu a dojeli za světla do Nanyuki.

Zbývá vyplatit nosiče a Bensona, který mi několikrát cestou připomíná, že očekávají dostatečný bakšiš navíc nad sjednanou sumu, dokonce jej ještě připomíná přes Bonifáce, kterému nelení zavolat, aby mi to připomněl. Všichni tři dostali docela dost, přesto Benson si řekl, že chce ještě a navíc ještě zmermomocnil našeho řidiče, aby ho odvezl hromadu kilometrů kamsi, kam mohl klidně odjet autobusem. Zcela ztratil mé sympatie a možná se mu jeho urputnost i nevyplatila, protože jinak bych ho doporučil mé známé, která chystá do Keni několik výprav.

V Nanyuki se setkáváme se zbytkem výpravy a společně pak po Keni putujeme další dva týdny, byly zajímavé, ale nebudu je popisovat, nebylo by to ani o horách ani o mb, ale o projíždění národních parků, o gepardech, lvech, žirafách, hroších, slonech, Masajech a Masajkách, plameňáčích, šnorchlování v Idickém oceánu atp.

V NP Aberdare jsme vystoupali ještě sice na jednu „čtyřtisícovku“ – Mount Satima (4.001 m), ale to už byla jen příjemná procházka.

Ještě malé srovnání. Tři roky před touto cestou jsme byli v sousední Ugandě. Absolvovali jsme trek po masivu Ruvenzori pod nejvyšší horu Margheritu (5.109m). Na tu jsme nestoupali, ale přecházeli jsme 2 sedla (4.372 m a 4.250 m) v její blízkosti. Byl to trek o něco delší (6-denní) a o stupeň náročnější. Tam jsme opravdu chodili bažinama, bez holinek bychom asi pořád měli vodu v botách. Občas nám přšelo, občas chumelilo, místy byla hustá mlha. Obojí bylo pěkné, každé jiné. Trek v Ugandě vyšel dráž, protože nám vnutili 2 kuchaře, 2 vůdce a hordu nosičů – bez nich by nás nepustili. Byli jsme jak výprava Dr.Emila Holuba do země Mašukulumbů. Přes tohle zabezpečení jsme si tam docela hrábli. Co bylo podobné – smlouvání o výši bakšíše.

Z Rače a spol. jsme na vrchol Point Lenana vystoupili čtyři, takže 100%. Jiřina s Jirkou, Pavel Milenovský a já. Nemuseli jsme klestit cestu pralesem, ale nevím, jestli vyřizování letenek, víz, očkovacích certifikátů a dalších náležitosti v době covidové nebylo strašnější než setkat se s rozezleným nosorožcem.

KONEČNĚ VE FINALE

aneb vzpomínkový pesimismus lepší optimismu

Ve Finale Ligure jsem byl naposledy před více než 20 lety. Slunce, moře, večery a noci v olivovém háji dřevního tábořiště Cucco, kde jsme každý druhý večer pekli ryby na mřížce z lednice, kterou jsme našli na nějakém smetišti. K tomu bílé víno, bageta, sýr a olivy a pak licitovaný mariáš se spolulezci z chebské sekce Tomis Koudelka a Gábinou a Jirka Škrdlant. Když nebyly ryby, byla vynikající Pizerria Il Rifugio plná lezců z celé Evropy. A lezení? V mých vzpomínkách nic moc. Možná i proto, že jsem nebyl zrovna ve formě. Dvě čerstvé sirotky na krku, na lezení nebylo tolik času ani myšlenek. Vzal jsem dcerky sebou a výjezd jsem bral trochu jako spojení příjemného s užitečným.

Od té doby jsem na Finale čas od času pomyslel, ale znáte to. Člověk míní, kamarádi mění. Mánie kolem Arca, zjevení jménem Kalymnos, okouzlení lezení v Provance, pak El Chorro a léto obsazené vícedýlkami v Alpách a Dolomitech. Až konečně, konec zimy 2022 a plány kam na jaře. Tam jsme byli, tam taky, tam už nechci, tam není moře. Tak co tedy konečně dát to Finale? Nejčastější kontraargument malomyslných byl, že pro nás starší a pokročilí je tam málo cest, na které máme, a tudíž budeme jen jezdit od sektoru k sektoru a houbařit. Tak zase ne? Ale pak přišly narozeniny u Pepise na Klokočkách, kde Liberečáci v čele s charizmatickým pohádkářem Drnem nadšeně probírali nedávný výpad do Finále a lezecké 6a zářezy těch, pro které byly dosud hranicí pětky. Spolu s přispěním alkoholu a dalších bohatýrských historek, které přišly na přetřes, začali pochybovači v našem týmu měknout. Chtělo to poohlídnout se po novém průvodci pro tuto oblast a ejhle, přišlo setkání s Martnem Ottou. Do Finale jezdí poslední dobou velmi často, je nadšen a nemůže než doporučit. Posledního průvodce půjčil, a ještě pro nás vyseletoval zajímavé sektory. A bylo rozhodnuto.

Náčelník zajistil dva vynikající bungalovy s terasou a výhledem na moře v kempu nad městečkem Boggio a mohli jsme vyrazit – dvě dvojky ve složení Míra Michlík + Jakub Nepustil, já s Boženkou a trojka Náčelník + Hynek Okleštěk a Honza Šercl.

Konečně Finale. Počasí přiměřené, sem tam vítaná přeprška – našinec tak jako tak nevydrží na sportovkách celý den. A vzpomínkový pesimismus ten tam. Na výběr desítky sektorů s nabídkou dostatečného počtu neolezených cest klásky 5 – 6. Navíc, nepřeborné množství lezeckých příležitostí nařadí lezce natolik, že máte pocit, že snad ani není lezecká sezona. Z omylu vás vyvede až pokus o

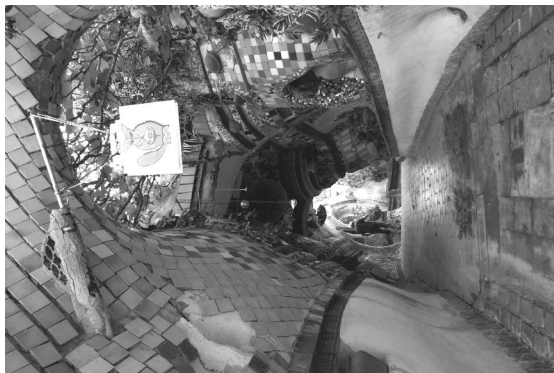
Dědkové a babí léto v Arcu

nalezení volného stolu, když se chcete v nějakém podniku navečeřet. Prostě, týden na lezení ve Finale je málo. Obzvlášť pro ty, které na půl týdne vyřadí z provozu bloklá záda (promiň Boženko).

Ovšem nejen lezbou živ jest člověk. Takže, kdo zná Míru ví, že restday je od toho, aby se člověk plahočil za keškami. Ne vždy mu na to skočíme, ale tentokrát jsme ho vzali na milost. To

proto, že ty dvě kešky, o které mu šlo, měly být v poměrně velkém, v ne příliš známé jeskyni Arma do Buio, což zavánelo lákavým dobrodružstvím. Díky Mapám CZ jsme jeskyni lokalizovali, a nakonec našli i její vstup. Míra, Jakub a já jsme se oblékli do pracovního (šustáky, neoprén, boty do vody), spustili se na všechny čtyři a poté se zanořili do vody vyvěrající z černého otvoru a Boženka nás zvenčí (s knihou v ruce) jistila. Jeskyně měla téměř horizontální profil proti vodě, od plazivek po průchody na výšku člověka. Po pěti stech metrech měla končit rozsáhlým dómem. Odhadovali jsme to na cca půl hodiny. Po 45 minutách jsme mírně znervózněli a přidali na tempu. Ufff, po hodině plahočení konečně Míra v čele volá, že vidí světlo. Že by nějaký boční průduch? Napětí mírně povolilo, i když o průduchu nebylo v popisu ani slovo. Kde to jsme? Zkušený čtenář už tuší - vynořili jsme se tam, kde jsme do jeskyně vlezli. Někde v labyrintu chodeb nás to vrátilo. Vybavil jsem si zpětně moment, kdy jsem si všiml, že voda, která dosud tekla proti, změnila najednou směr... Jestli si ale myslíte, že jsme to vzdali, mýlíte se. Míra byl rozhodnut kešky najít, no a nechte ho jít samotného. Mokří a zmrzlí jsme pokus zopakovali, překročili bludný kořen a našli dóm i kešky. Věřte mi, že takové nadšení, jaké se zračilo kamarádům v očích po druhém výlezu z jeskyně jsem u nich nezaznamenal, ani

když přelezli svůj strop, tedy 6b. Nalákal bych vás i na některé další zajímavosti v oblasti kolem Finale Ligure, kterými můžete zhodnotit čas, kdy se nedá lézt. Nedá mi nezmínit např. ateliér místního Gaudiho, skrytý za zdí a divokou zelení v ulici Via Trento e Trieste v Borgiu. Ale to už je na samostatnou historku. Sečteno a podtrženo. Do Finale se pojedou znovu, čeká nás tam na skalách ještě mnoho práce.

Honza Brtáček Kábrt

LEZENÍ UPROSTŘED BALTU

Napadlo mě to, když jsem na Lezci uviděl horolezeckého průvodce. A od nápadu k realizaci nebylo daleko a tak jsem ho koupil. Bornholm on the rock. Proč zrovna Bornholm a kde to vůbec je? Dánský ostrov v Baltickém moři kousek pod Švédskem, který byl popisován jako příjemný a pohostinný ostrov. Před dvaceti léty jsme tam nasměovali pronajatou plachetnici, ale Neptun se spojil s bohem větrů a os rov byl pro nás nedosažitelný.

Tentokrát jsme zvolili spolehlivější dopravu. V Sasnitz jsme najeli autem do břicha trajektu a za tři hodiny vystoupili v Ronne, hlavním městě Bornholmu. Ubytování jsme si našli v chatce kempu v severní části ostrova blízko hlavních lezeckých oblastí. Lezeckou oblast Wang, která se nachází v severozápadní části ostrova, horolezecký průvodce popisuje jako nejlepší oblast tradičního lezení na ostrově. Zahrnuje různé stupně obtížnosti a to dost bohatě i takové, které odpovídají naší lezecké výkonnosti. S představou pohodového lezení jsme hned odpoledne vyrazili obhlédnout skalní útesy, ale ouha. Postupně jsme začali zjišťovat, že lezení tady asi nebude přesně to co jsme hledali. Už jen přístup a

identifikace skal v pobřežní části nebyla jednoduchá. Skály byly po předchozím dešti a silným příboji navlhle a hlavně porostlé několika centimetrovým lišejníkem a mechem. Pod pojmem tradiční lezení se skrývala absence nýtů, skob a slaňáků, takže jištění ze svého včetně někdy dost komplikovaného sestupu z vrcholu. Prostě už nás oblasti jako Arco, Pellstein a podobné rozmazlily. Ještě že zde zůstal opuštěný přístav, který mírnil rozbořené moře a Jiřina mohla jít relaxovat do studeného Baltu.

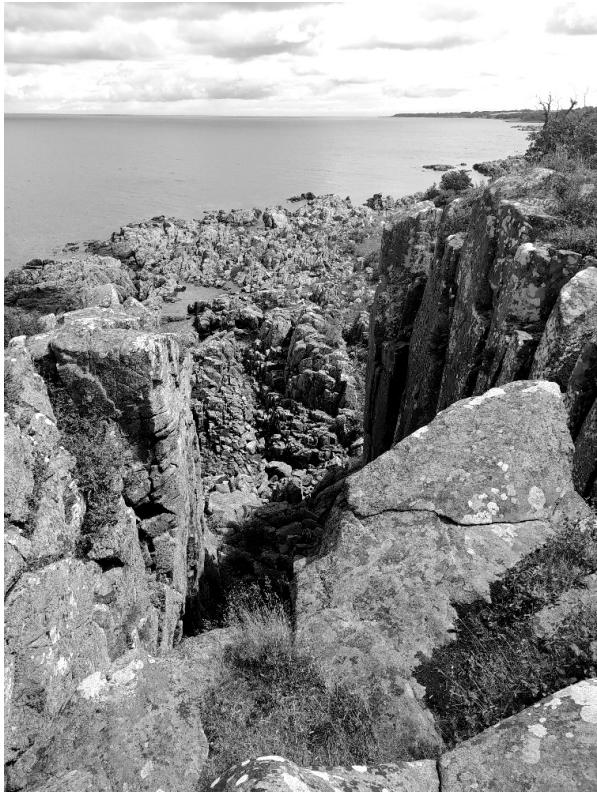
Ale nic není tak úplně černé, jak by se mohlo na první pohled zdát. V centrální části ostrova jsou opuštěné žulové lomy s vynýtovanými cestami. Tyto cesty různých délek a obtížností se staly hlavní náplní našeho lezeckého programu. Jižně od našeho kempu se nacházel bývalý lom Vangbruddet se šesti samostatnými sektory. Na severu poblíž městečka Allinge částečně stále aktivní lom Moselokken Stenbrud s dvanácti sektory. Hezké lezení po pevné skále s dobrým třením bez vyleštěných míst.

Na severu poblíž městečka Allinge částečně stále aktivní lom Moselokken Stenbrud s dvanácti sektory. Hezké lezení po pevné skále s dobrým třením bez vyleštěných míst.

A jak je to s přívětivostí a pohostinstvím? Na jedničku. Celý ostrov se dá obejít nebo objet na kole. V rozumných vzdálenostech jsou vybudovány útulny s možností kempování a přespaní. Severní část ostrova je pokryta lesy končícími rozeklaným pobřežím, které nabízí možnost procházek a treků v panenské přírodě. Zajímavá je i návštěva zříceniny hradu Hammershus nebo atraktivní sjezd po laně z padesáti metrového masivu s přistáním do vody zatopeného lomu. Ve městech najdete příjemné kavárničky a kdo navštívil udírnu ryb a ochutnal jejich speciality dlouho bude na tento ostrov vzpomínat. Včetně nás.

Jirka a Jiřina

Pozn.red.: Jestli to byl Balt před nebo po vyrovnání upřesní jedině geodet Slávek

JAZYKOVÝ KOUTEK

Jména cest

Jak známo, v průvodcích, přímo v horolezeckých terénech nebo i v ústních podáních mají horolezecké trasy většinou i svá jména. O těchto jménech budou následující odstavce. Důvodem vzniku tohoto příspěvku je naprostá absence zaznamenáníhodných výkonů. doprovázená Náčelníkovým trváním na vtipném příspěvku.

Nejprve představím návrh systematického triviálního třídění jmen cest podle kvantifikovatelných i pocitových kritérií. Pak uvedu jeden zvláštní případ, kde jména tří cest mají s vlastními cestami vztah zcela nad zde uváděná základní kritéria. Tento případ bude vlastním jádrem příspěvku, nic nového nepřinášející vědecké třídění v úvodu je zde jen kvůli Náčelníkem požadovanému rozsahu.

Oficiální jména cest u nás vznikala buď jako zaznamenaná svévolé známých autorů cesty nebo byla badatelé převzata ze starších průvodců či vzpomínek. U těch druhých jmen bude členění u autorských typů (viz dále) více spekulativní a pocitové.

Základní typy jmen jsou – u podskupin s příklady:

1) **Věcná** - jméno obsahuje bližší informaci vztahující se k cestě samé.

1a) lokalizační – Druhá od leva, Poslední, Ztracená

1b) popisová – Klikatá spára, Přeskok

1c) hodnotící – Hezoučká, Mila a tri debila

1d) náročnostní – Lehoučká, Uff!

1e) kontextová (poplatná nadřazenému jménu lokality) – Akční slevy, Budulínek

2) **Osobní** - jméno odkazuje k autorovi nebo osobě autorovi blízké.

2a) vlastní přímá – Pletánkův odkaz, Plšek-Zachoval

2b) vlastní nepřímá – Karlova, Miriam

2c) nevlastní – Cesta na památku ing Kani, Jan Tříška

3) **Historická** - jménem odkazuje autor k okolnostem vzniku cesty

3a) časová – Velikonoční, Večerní..

3b) meteorologická – Z deště pod okap, Sluneční

3c) událostní - Jubilejní, cestra XX sjezdu

4) **Ostatní** – jméno neinformuje ani o cestě ani autorovi

4a) konkrétní - Šepot květin, Zase nic

4b) abstraktní – Mupy mup, Anojo

Členění uvádím pro omezený rozsah jen základní. Za analýzu či aspoň třídění by jistě stály i různé přechodové typy (1b/1c – Těžký kout, 2a/1b – Yetiho hrana apod.), ale to si

nechám do příští Račenky, nebudou-li opět výkony. Je na zvážení ČHS, jestli k hlubší analýze této závažné problematiky nevypsat grant.

Mimo dosud uvedené kategorie je mimořádný případ cest John Wick 1, 2 a 3 v Českém Krasu v lomu Kobyla. Tyto cesty získaly svá jména podle stejnojmenných filmů a vztah mezi průběhy cest a průběhy dějů filmů je daleko těsnější. Vztah lze zde nazvat korespondencí či dokonce odvážně homomorfismem. Průběhy cest, technické problémy a překonávané obtíže jsou totiž totožné s průběhy a zápletkami pojmenovávacích filmů. To nyní doložím několika příklady přímo z terénu. První, John Wick 1, začíná obtížným nástupovým krokem, od cvaknutí druhé presky pak je průběžně hvězdičkový. Vodící film začíná ukradením auta a zabitím psa ve vlastnictví elitního zabijáka ve výslužbě. Dále následuje už jen choreograficky hvězdičkové vršení mrtvol všech, kteří měli s úvodními kroky co do činění. John Wick 2 a 3 mají nejtěžší sekvenci kroků na konci první třetiny, tak jako filmy zahajují šikováním zájemců o honorované zabití hrdiny. Obě končí u společného řetízku, příslušné filmy končí shodně odběhnutím potlučeného zabijáka vstříc dalšímu dílu.

Olda Hoký

Informace ČHS

Papír a tisk je drahý, tak všechny informace o členských průkazech horolezeckého svazu, pojištění a kombinaci Trio, která má podobné výhody jako OeAV, najdete na webu horosvaz.cz, kde si v eshopu příslušné produkty můžete koupit.

Ubytování

Sudoměř mezi Mladou Boleslaví a Mšenem. Výhodná nabídka ubytování na **rozhraní Kokořínska a Máchova kraje**. Jedna větší místnost v rámci starého statku v rekonstrukci. Kuchyňská linka, mikrovlnka, lednička, pračka, el. sporák a sporák na dřevo, vestavěný sprchový kout a záchod. Na spaní palanda a rozkládací sedačka. Cizí pocestný 300 Kč/noc, členové Rače 100 Kč/noc.

Za mírný příplatek si můžete pohladit domácí zvířata, našťipat dříví nebo zkusit zednické práce. Zadarmo jsou v okolí k dispozici cyklotrasy, lezení, romantické zříceniny, jeskyně a další turistické atrakce.

Kontakt: Markéta   svomar@seznam.cz   725 021 183
Luboš   lsvara@seznam.cz   732 479 863

Markéta Svárovská

Račenka 2022/2023

WRC 2022

délka	Jizer.LOB		Bogán		Bučiny		Boudecká		Choustník		Brdy
	15.Jedna		05.únor.		9.dubna		24.dubna		21.května		4.června
	6 hodin				4 hod.		35km/47km		6 hodin		
závodník	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.
Víktor Slavík	5	19,2	,	###	19,9	7	16,25	1	29,	4	
Zdeněk Sedláček	###	22,14	,	,	,	14	11,88	1	29,	4	
Honza Šabata	20	14,	5,	6	16,8	,		12	19,	16	
J.Krauskopfová	25	13,2	,	7	16,5	3	16,67	12	19,	12	
Petr Marusič	3	22,14	,	1	27,	,		,			
Lenka Sedláčková	###	22,14	,	5	17,	5	13,33	,			
Honza Kábrt	13	16,	,	,	,	,		9	21,	14	
B. Valentová	13	16,	,	5	17,	,		9	21,		
Petr Bašus st.	,	,	,	9	15,2	8	15,63	8	24,	2	
David Hrabánek	47	,6	,	,	,	,		8	24,		
Petra Štykarová	31	12,	5,	10	14,2	6	11,67	15	17,	18	
Vláďa Weigner	32	11,8	5,	14	9,2	17	10,	14	18,9	14	
Pavel Hokr	,	,	,	,	,	,		,			
M. Komanč Horký	,	,	,	,	,	16	10,63	3	26,	2	
Slávek Hokr	,	,	,	,	,	,		,			
Václav Kroupa	28	12,6	,	4	18,8	12	13,13	,			
Pavel Milenovský	,	,	,	7	16,5	,		,		12	
Jan Šercl	39	8,2	5,	15	8,3	,		14	18,9	10	
Martin Forejt	46	4,6	,	4	18,8	10	14,38	3	26,		
Lída Šabatová	30	12,3	5,	13	12,3	7	10,	15	17,	18	
Olda Adámek	,	,	,	,	,	,		13	19,	8	
Jindra Vostrá D.	47	,6	,	12	14,1	1	20,	4	25,7		
Pavel Piša	,	,	,	,	,	,		,			
Olda Hokr	,	,	,	,	,	,		,			
Petr Panec	,	,	,	3	19,9	3	18,75	,			
Libor Hnyk	44	7,	,	6	16,8	,		,		##	
Vojta Hnilica	20	14,	5,	,	,	,		,		16	
Šárka Tesková	,	,	,	,	,	,		,			
Pavel Kurz	1	23,7	,	,	,	,		,			
Ondra Svoboda	,	,	,	,	,	,		,		11	
Vláďa Martinovský	,	,	,	3	19,9	,		###	25,		
Karel Berndt	,	,	,	,	,	###	18,75	,			
Jaroslav Řízek	47	,6	,	12	14,1	,		4	25,7		
Radka Šerclová	39	8,2	5,	,	,	,		,			
Petr Adámek	,	,	,	,	,	,		,		8	
Dlabča Kroupová	,	,	,	,	,	,		,			
Adéla Namyslová	,	,	,	,	,	,		,			

Royal Alpine Club

Slavk.les		Jizerky		MTBO Prachov		Liška		OBPH		součet bodů	WRC	
17.září		8.října		1.října		22.října		11.-12.11.				
6 hodin	6 hodin	6 hodin	6 hodin	5 hodin	5 hodin	5 hodin	5 hodin	8+3 h	8+3 h			
body	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.v kat.	body		
30,94	1	26,53	2	23,5	1	24,35	11	19,08	84	33,	241,76	1
30,94	1	26,53	###	21,9	1	24,35	25	11,18	35	47,	224,92	2
17,31	15	13,67	8	15,	###	23,75	13	16,75	82	34,	175,27	3
21,24	13	15,2	9	14,			16	15,93	82	34,	165,74	4
			2	23,5	3	23,75			19	57,	153,39	5
	9	17,53	###	21,9	10	17,15	25	11,18			120,24	7
19,5	8	17,67							73	36,	110,17	8
	8	17,67							73	36,	107,67	9
32,59	9	17,53									104,95	10
	9	17,53			19	13,2			35	47,	102,33	11
11,62	17	12,47	9	14,							97,95	12
19,5	###	21,87									96,27	13
							1	33,77	17	58,	91,77	14
32,59	3	21,87									91,08	15
					14	16,5	###	29,75	46	44,	90,25	16
	3	21,87			###	23,75					90,14	17
21,24	13	15,2							74	36,	88,94	18
21,27	10	16,07	11	11,							88,74	19
	###	21,87									85,64	20
11,62							23	12,33			80,55	21
22,41			7	15,5	11	17,1					74,01	26
											60,40	29
							13	16,75	50	43,5	60,25	30
							14	16,12	46	44,	60,12	31
	5	20,67									59,32	32
31,11											54,91	34
17,31					6	18,45					54,76	36
									21	54,5	54,50	37
			1	24,8							48,50	40
21,24							7	24,4			45,64	42
											44,90	43
							6	24,43			43,18	45
											40,40	46
	10	16,07	11	11,							40,27	47
22,41					11	17,1					39,51	48
	15	13,67			###	23,75					37,42	50
									71	37,	37,00	51

PRIMA SEZÓNA

Myslím, že stále platí slova klasika (tedy moje), která jsou vytesána na úvodní stránce klubového webu.

Horolezecký klub RAČ je volně sdružení individualit. Slovo horolezecký naznačuje hlavní činnost klubu, ale řada z členů už neleze nebo nikdy nelezla a nikdy nepoleze. Dá se říct, že všichni členi jsou příznivci outdoorových aktivit – lezení, VHT, MTB, orientáku, lyžování, vodáctví, cestování, treků. Volným pojítkem, které nás už přes 32 let udržuje pohromadě, jsou soutěžní akce zařazené do WRC a další tradiční akce nesoutěžní..

Horolezecký klub RAČ byl založen na jaře v roce 1990. Zakladací akt byl zpečetěn rožněním selete v bivaku pod Trubadúrem ve skalní oblasti Rač na Kokořínsku. Druhý výklad jména je zkratka plného názvu Royal Alpine Club. A to diakritické znaménko nad C není háček, ale královská korunka. Řada z nás se do této domovské oblasti vrací. Někteří tam dokonce vytvářejí prvovýstupy, někteří porušují pravidla lezení na písku a po dešti to brousí na TR. Ale také pečují o kulturní prostředí, běžte se podívat do bivaku pod Pustou věží na dílo zapomenutého uměleckého truhláře a řezbáře Radka Kekrta.

Řada otců zakladatelů náš klub opustila, protože se zde neleze a založili si vlastní oddíl, kde v pohodě v této činnosti pokračují. Výjimkou jsou 2 přátelé Rače, kteří nikdy formálně členy HK RAČ nebyli, ale jsou plnohodnotnými zakladateli. Na rozdíl od jiných stále konají hrdinské činy a vyrábí řadu prvovýstupů. Zlý jazykové ty cesty označují výrazem „vražda“. Oba letos do Račenky přispěli, tak jistě uhodnete, o koho jde.

Samozřejmě i další lidé lezli doma a ukutečnili pár spanilých jízd za hranice všedních dnů. Namátkou Itálie, Francie, Rakousko, Švédsko.

Rád bych vyjádřil obdiv i členům a přátelům Rače, kteří už lezení pověsili na hřebík, ale pořád jsou aktivní. Letošního ročníku OBPH v Orličkách se zúčastnilo cca 100 družstev, z toho 10 dvojic veteránů převážně z řad Rače. Všichni se vrhli se závodním elánem a dobrými čelovkami hned v pátek večer do noční etapy, ze které se Helena Vondráčková vrátila s krvácející rukou a Minikočička s monoklem. Prý je Franta musel od sebe odtrhnout, když se popraly o to, která si dřív cvakne kontrolu. Ale není to možné ověřit z nezávislých zdrojů.

Za zmínku ještě stojí, že i když se jako oddíl oficiálně nestaráme o mládež, tak Radka a náčelník opět pořádali Camp Šedého Vlka v zimní i letní variantě, Radka do toho angažovala téměř celou rodinu.

Cyklistickou činnost si netroufám hodnotit, protože mi už dochází dech. Ale nechte si vyprávět od členů samostatné sekce Rače HP430-Bratři v biku.

Jako třešničku na dortu postavili Slávek Hokr a Jirka Štýbr v rámci posledního slánění parádní orienták se startem v Tisě u kostela a cílem v Ostrově v Černém (Německém) Bivaku. Kontroly už jsou sundané, ale kdo si chce udělat pěknou procházku skalami, tak mapa je pořád k dispozici na klubovém webu.

Na závěr poděkování všem, kteří pro nás něco organizovali a doufejme, že jim to vydrží i do následujících let.

HSV

MONTE NEGRO

Primorska planinarska transverzala

Rakouská vojenská cesta

V roce 2006 byla v Černé Hoře vyznačena po hřebenech hor v blízkosti Jadranu přechodová trasa z města Bar poblíž albánských hranic až do Herceg Novi - naopak v blízkosti Chorvatska. Celá trasa měří asi 180 km a prochází třemi pohořími. Podle nich se nazývá Primorska planinarska transverzala Rumija-Lovčen-Orjen. Na internetu jsem objevil podrobného průvodce sepsaného mezinárodní skupinou obdivovatelů místních hor. Z přechodu jsou nádherné pohledy na moře, hlavně v okolí Boky Kotorské. Vyvrcholením celé trasy je pohoří Orjen s několika perlami

Balkánu. Orjen je u nás téměř neznámý, o to víc mě lákal. Když jsem zjistil, že je součástí popsaneého přechodu, nebylo co řešit.

Do Baru jsme přijeli na začátku letošního července. Mými společníci byla Kamila a kamarádka Jitka Jakešová. V době našeho příjezdu panovalo na Balkánu nepřijemné horko. Ve městech na pobřeží bylo kolem 36 stupňů. Rozhodli jsme se proto, že pod horu Rumija ke klášteru Mikuliči se necháme vyvézt taxikem. V Baru všichni tvrdili, že ke klášteru nás nikdo neodvede, že tam je strašná cesta. Nakonec se nám podařilo sehnat starého taxikáře, který si vzal za věc osobní cti, že nás tam doveze. A podařilo se! Sice několikrát málem prorazil pneumatiku a z přehřátého motoru stoupaly zapáchající páry, ale za hodinku jsme byli o 1000 výškových metrů výše! Klášter je zcela nově opravený, do daleka svítí jeho zlaté kopule. Přivítalo nás několik jeptišek, batohy nám pohlídal klášterní pes a pět koček. Výstup na vrchol Rumija k posvátné kapli nebyl potom již příliš obtížný. Rumija leží mezi Skadarským jezerem a Jadranem a musí z ní být nádherný výhled. Bohužel, v době velkého horka byl silný opar a daleko jsme neviděli. Kousek při cestě za klášterem byl potok, kde jsme se zásobili vodou. V té chvíli jsme netušili, že je to poslední tekoucí voda na celé trase.

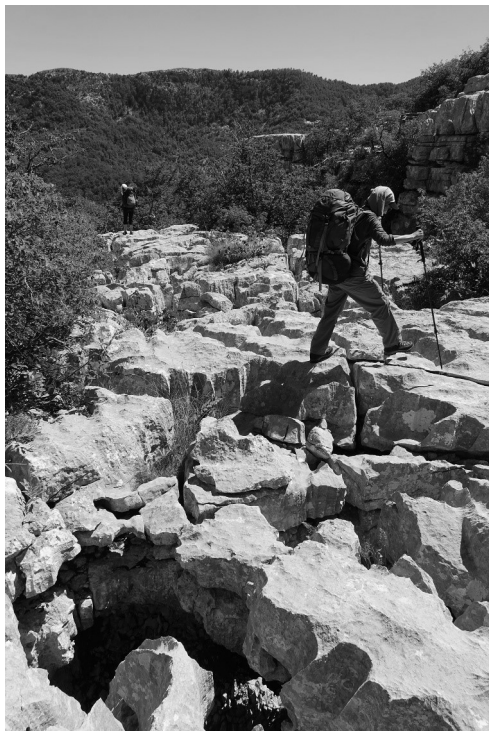
První etapy vedou často lesem a jsou orientačně náročné. Jen občas máte vyhlídku z nějakého skalnatého kopce. Cesta je sice značená, ale místy prochází houštinami ostružin nebo loukami, kde se prodíráte kapradinami dosahujícími výšky až dvou metrů a značky se vám snadno ztratí. Jejich opětovné objevení vás stojí hodně času a energie. Jitka

Přístup na Vilino Guvno

má výbornou kondici, běhala i maratóny. Naše tempo se jí zdálo pomalé, proto často běžela před námi. V jednom místě se cesta rozdvjovala. Značkaři udělali nové značení. Jitka šla, bohužel, po starých značkách a v jadranském pralese se ztratila. My jsme až téměř za tmy dorazili k osadě Sutorman, kde jsme si postavili stan na pozemku domorodců. Jejich dům byl rozestavěný a kolem byl neuvěřitelný bordel. Nicméně pohostinný majitel pozemku nám dokonce pokosil louku pro táboření. Spali jsme mezi stavebním materiálem všeho druhu, ale měli jsme k dispozici vzácnou vodu a dokonce lavičky se stolem. Jitka však stále nepřicházela. Po chvíli se nám podařilo spojit se s ní mobilem. Navigovali jsme ji k cíli etapy, dorazila kolem půlnoci. Rychlejší tempo nemusí někdy znamenat rychlé dosažení cíle.

Další částí přechodu už byly přehlednější. Objevily se krásné výhledy na město Budva a na poloostrov Svatý Štefan s řadou historických staveb. Celý Štefan je prý nyní majetkem ruských oligarchů. V osadě Ogradženica byl opravený starý kostelík s překrásnými nástěnnými malbami. Osadu obývaly poslední tři obyvatelky – jeptišky, které se staraly o kostelík, nabízely ke koupi aromatické oleje a bylinné mastičky. Následujícím naším cílem byly ruiny obrovské pevnosti Kosmač. V minulých staletích tudy probíhala hranice mezi Rakouskem a Tureckem. Odehrávaly se tu i velké boje o území, Rakušané postavili kromě pevností i desítky kilometrů horských vojenských cest, ze kterých se staly turistické trasy. V osadě Brajiči jsme si pronajali dvoupokojový apartmán u místního hostince za pouhých 14 Euro. Černá Hora je nyní mnohem levnější než Chorvatsko. V Dubrovniku jsme zaplatili víc za noc jednoho člověka v kempu ve vlastním stanu. Přes Brajiči vede silnice, po které jsme sjeli do Budvy dozásobit se potravinami. Za Brajiči začíná nejzarostlejší úsek přechodu. O několik set metrů jsme bojovali víc než hodinu. Pokračovali jsme po krasových planinách bez větší vegetace, kde se náš postup přece jen zrychlil. Došli jsme do téměř opuštěné osady Majstori. V reportáži holandské dvojice, která trek absolvovala několik let před námi, jsme se dočetli, že ve vesnici bydlí poslední dvojice obyvatel – stařenka Ike se svým synem Drago. A pořád to platilo! Ike nás pohostila balkánským sýrem a kokakolou. Asi proto, že Holanďané po osvěžení místní vodou měli těžké střevní problémy. Dalším cílem bylo turistické středisko v pohoří Lovčen – Ivanova Korita. Tady jsme si pronajali celé horní patro místního domku na dvě noci. Příklad den měla přijít studená fronta s celodenním deštěm. Rosničky měly pravdu. Kamila zjistila, že v Brajiči nechala v lednici část nakoupených potravin z Budvy. Jitka se nabídla, že doběhne do Cetinje pro náhradní zásoby. Bylo to 13 km po silnici! Jitka řekla, to je blízko, tam a zpátky o něco víc než půlmaraton. V silném dešti doběhla opravdu do Cetinje, naštěstí ji zpátky vzali Němci stopem.

Kras Subry

V pohoří Lovčen je oblíbeným turistickým cílem Jezerski Vrh, na kterém je mauzoleum Petra II. Petroviče Njogoše, jedné z nejvýznamnějších postav dějin Černé Hory. Z vrcholu byla už vidět Boka Kotorská. Po přechodu fronty se zlepšila dohlednost a hlavně teplota poklesla o víc než deset stupňů. Začaly téměř ideální podmínky pro přechod. Následující noc jsme spali v opuštěné vesnici Velji Zalazi. Měla tu být stará cisterna s vodou. Všechna polorozpadlá stavení byla obklopena trnitým křovím. Nemohli jsme cisternu najít. Více než hodinu a půl jsme ji hledali. Nejbližší další zdroj vody byl osm set metrů výškových pod námi u Boky. Konečně ji Kamila našla. Bylo to velká úleva. Mohli jsme si potom v klidu vychutnat nádherné výhledy na večerní Kotor. Na zbytku trasy jsou jediným zdrojem vody podobné staré cisterny. Hladina vody je v nich někde i sedm metrů pod povrchem. Poutníci musí mít potřebné vybavení, aby se k ní dostali - dostatečně dlouhé lano a propustný pytel se zdrhovadlem, do kterého se dá láhev a zatíží se kamením. Nezbytný je také filtr nebo dezinfekční tablety! V průvodci jsou cisterny popsány - tyto informace jsou naprosto zásadní a bez nich se přechod prakticky nedá absolvovat.

Subra

Další část trasy patří mezi nejkrásnější, ale také nejtěžší. Po kamenitých krasových hřebenech obcházíte Boku Kotorskou. Neustále máte nádherné výhledy na obdivuhodný fjord Boky. Stezka však často chybí, skáčete z kamene na kámen a cesta ubíhá velmi pomalu, hlavně nadšeným fotografům. Cílem etapy je Tvrdžava (pevnost) Sveti Andrija. Byla postavena na úžasném místě s perfektním výhledem na vše, co se děje v Boce. Teď jsme tu hradními pány byly my. Vzduch se již zcela vyčistil, výhledy na temně modrou barvu Boky byly nezapomenutelné. V pevnosti jsme však byli sami dva s Kamilou. Jitku psychicky odrovnaly obtíže cesty – hledání trasy a vody, zarostlé kamenité úseky a nedostatek lidí. Jitka je společenský tvor a to, že tu téměř nikoho nepotkáte, jí vadilo. Poté, co se zeptala jedné babičky na vodu a ona ji poslala dolů, seběhla k moři. My jsme si naopak neskutečnou divokou přírodu bez lidí vychutnávali plnými doušky. Pokračovali jsme už po snadnějších starých vojenských cestách spojujících jednotlivé tvrze. Výhledy na moře byly neustále nádherné, je to asi nejkrásnější část transverzály. Zjistili jsme ale, že jsme v Tvrdžavě zapomněli vařič s bombou. Vařili jsme ve výklenku hradební zdi a při balení jsme si na něj nevzpomněli. Byl to problém, neměli jsme nádobí vhodné pro vaření na ohni. Odpoledne jsme přicházeli k jedné křížovatce cest a k našemu úžasu z boku přicházela Jitka. Velice rychle jí začaly vadit obrovské davy na mořském pobřeží, popojela taxíkem a vydala se zpět k transverzále. Byl vyřešen také náš problém s vařičem – Jitka měla druhý.

Pokračovali jsem kolem dalších pevností a přes vysoký Velji Vrh. Cesta se začala proplétat neskutečným vápencovým krasem. Krajina by byla naprosto neprůchodná, nebýt starých rakouských vojenských cest a mostů. Díky nim jsme postupovali rychle úžasným labyrintem skal a propastí. Připomínalo mi to Premužičovu stazu v chorvatském Velebitu. Večer jsme měli spát v další opuštěné osadě Crkvice. K našemu překvapení tu jeden místní podnikavec postavil novou hospodu. Byl tu jenom on sám s rodinou, třemi psy, kotětem a dalším zvěřincem. Den tedy skončil neuvěřitelně u stolu s točeným pivem. Hospodský si zřejmě myslel, že přiláká turisty jezdící k nedalekému památníku jedné ze slavných bitev.

Z Crkvice jsme již vystupovali na pohoří Orjen. Pod nejvyšší horou pohoří Zubački Kabao, zvanou též jednoduše Orjen je chata turistického klubu z Herceg Novi. Objekt však nebyl příliš udržován a kolem se páslo velké stádo krav. Nechali jsme tu batohy a vystoupili

výlov vody ze 7 m

na kopec. Výstup není příliš obtížný, ale z jeho vrcholu, který leží jen několik set metrů od hranic Bosny je fantastický výhled. Vzduch byl průzračný, viděli jsme až do Albánie na pohoří Prokletije se slavnou Maja Jezerce. Byli jsme od ní vzdáleni o více než sto kilometrů dál než z Rumíje, a přece jsme ji měli jako na dlani, zatímco z Rumíje jsme ji vůbec neviděli. Na severu vyčnívaly černohorské hory - Durmitor a Komovi, na severozápadě nejvyšší bosenská hora Maglič a na západě jsme dohlédli až daleko do Chorvatska na Biokovo nad Makarskou a na ostrovy Mljet a Korčula. Před námi však byl hlavní cíl v Orjenu – hora Subra. Je to jeden z klenotů Balkánu. Na sever spadá neskutečným amfiteátre kolmých skal. Pod ním jsme spali na louce u asi nejpozoruhodnější cisterny s vodou ve tvaru pyramidy. Výstup amfiteátre je vyvrcholením celé transverzály. Stoupáte přes strmé skalní stupně obklopeni nádhernými skalami ze všech stran. Mezi nimi, na neuvěřitelných místech se uchytila borovice černá. Cesta je výborně značená a místy zabezpečena lany. Pro lidi zvyklé na alpské feráty není výstup nijak obtížný. Ovšem turistům s větším batohem dá zabrat. Sestup na druhou stranu vede opět přes neuvěřitelný kras. Vojenské cesty tady chybí. Skáčete proto z kamene na kámen přes obrovské průrvy hluboké i desítky metrů. Cesta není technicky těžká, ale exponovaná. Jediná chyba může skončit fatálně. Nejzajímavější částí Subry je Vilino Guvno – jakýsi vápencový bobek oddělený od krasové plošiny strží. Nejdříve jsme si mysleli, že název znamená něco podobného, co v češtině, ale nakonec jsme se dozvěděli, že místo sloužilo pro setkávání lidí (opidum). Trasa sestupu vás dovede k další chatě planinarského družstva. Nikdo tu nebyl a netrpělivá Jitka se rozhodla, že ještě toho dne doběhne až do Herceg Novi. U chaty byla krásná loučka s ohništěm, my dva jsme se tu ubytovali. Večer přijel správce chaty, načepoval nám pivo a tak zakončení transverzály bylo více než důstojné. Chatař nám sdělil, že letos jsme prvními turisty, které viděl přejít celou trasu, loni ji prý absolvovali nějací Němci a před dvěma roky skupina Rusů.

Od chaty jsme další den sestoupili k moři a před odjezdem autobusu do Splitu jsme si užívali dva dny koupání a balkánskou kuchyni.

Libor a Kamila Hnykovi

Sveti Andrija —>

Kotor —>

Vilino Guvno —>

Tour de Macek

V roce 2017 odjela naše dcera Markéta Koudelková poprvé do Kanady. Pracovat a cestovat. Vypadalo to jako jednorázová akce, ale její dobrodružná povaha jí doma dlouho neudržela. Netrvalo dlouho a do Kanady se vydala znovu. V městečku Smithers jí jedna rodina poskytla ubytování, zázemí a možnost se vracet. Tak se stalo, že zde potkala přítele a od roku 2020 zde má svůj druhý domov.

Nebyla by to Markéta, aby nezačala nejprve v blízkém okolí a poté i ve vzdálenějších destinacích objevovat skály a dokonce vytvářet i nové cesty. To sama popisuje v jiném článku. Samozřejmě Čechy zůstaly jejím prvním domovem a na prázdniny se sem vždy vrací a o tom bych zase rád napsal já, táta.

Když měla přiletět poprvé, přemýšlel jsem, jaký jí tady uděláme program, aby si návštěvu užila a měla na ní dlouho dobré vzpomínky. Přemýšlel jsem, co bychom mohli po Čechách navštívit, kde ještě nebyla a samozřejmě i co a kde vylézt. A tak se zrodil název „Tour de Macek“.

Postupně jsem ve Wordu vytvářel seznam lezeckých oblastí a cest, které nejsou hotové a Markéta by si je mohla udělat. Markétě se myšlenka zalíbila a ačkoliv jsem měl v seznamu zařazené i kulturní akce, ani v jednom ročníku, byly celkem tři, na ně moc nedošlo.

Tak vzniklo v každém ročníku přibližně 30 prvovýstupů a Markéta si zavrtala 20 až 30 kruhů ve všech možných oblastech: Klokočí, Zbirohy, Drábovna, Borecké skály, Kokořínsko, Broumovky, Lužické hory nebo Jizerské hory. Spočítáno to nemáme, ale k tomu také někdy dojde.

Pokud jsem nebyl po lezeckém dnu příliš unavený, snažil jsem se večer zapsat průběh dne do deníčku. No, a když mě Honza Šabata oslovil, jestli nemám náhodou něco do Račenky, napadlo mě zveřejnit zápis z jednoho takového dne. Vybral jsem jeden z dobrodružnějších, i když dobrodružné byly skoro všechny. Je ze zájezdu do Broumovských stěn, kde jsme spali na letišti ve stavebních buňkách, které jsou vybavené na spaní a letci je za tímto účelem pronajímají.

Účastníky výpravy byli: Markéta, Pepa (syn), Kuba (syn), Ája (Kubova přítelkyně) a já.

21. 8. 2021 BROUMOVSKÉ STĚNY – Božanovský Špičák

Ráno vstávám opět brzy. Vařím čočku na večer. Markéta jde běhat a pak se spolu koupe v bazénku. Kuba s Ájou se moc nevyspali. Bzučela jim ve stavební buňce opět elektrika. To mě mrzí, protože stačilo jen vypnout jistič a já to večer neudělal.

Do letištní budovy přijíždí místní letci. Vytahují z hangárů letadla a připravují se na lety.

Snídáme, balíme a vyrážíme na Božanovský Špičák. Tentokrát nechceme šlapat do kopce z Božanova, objíždíme hradbu skal a jdeme z druhé strany od Slavného. Před dvanáctou jsme u Pánova kříže a jdeme dále po žluté do skal.

Lezeme hned na první věž Veverku. Kuba s Ájou a s Pepou cestu „Veverčí“ za dvě. My s Markétou z údolí, podle průvodce nelezenu, širokou spáru. Markéta hodnotí za III, název „Dej mi oříšek“. Není tam toho vylezeného více. Ještě spára vedle a komín z druhé strany. Spáru necháváme na jindy, ale do komína Markéta jde. Samotný komín je až na předskalí lehký, ale pak je těžký a hlavně nezajištěný dolez stěnou. Markéta mě dobírá na předskalí a přemýšlíme jak odjistit kroky stěnou. Budou to tak tři, čtyři kroky a pak je velký hrot, který by šel nahodit velkou smycí, ale to by bylo jištění shora a to nechceme. Dívám se, jak bych udělal

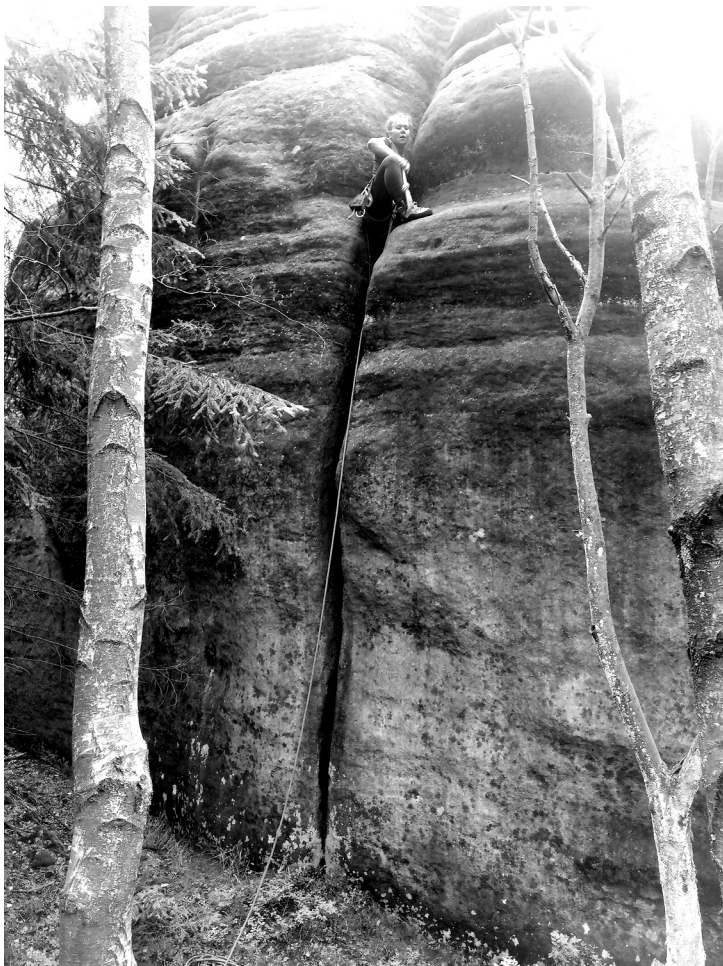
na předskalí štand, ale není jak. Nabízí se pouze vodorovný hrot, který mám pod sebou, ale ten nedrží na tah co potřebujeme. Nakonec ho tedy obmotávám, ale spíš spoléhám na to, že se pevně postavím a Markétu v případě potřeby z prvních dvou kroků sundám a pak se prostě uvidí. Jsem si vědom, že kdyby výše spadla, letí až do údolí na hranu šikmého komína a to by zřejmě nepřežila a já bych šel za ní. Přemýšlíme co s tím a zda jít do rizika. Markéta si věří, už je rozlezená. Přepadává do stěny a zkouší první krok. Vrací se. Asi na třetí pokus se zvedá výše a šahá do žlábků a překlápá se na hranu nad údolí. To už jí nesundám, nesmí padat! Trochu na medvěda nasedá na hranu a posouvá se výš, ale vidím jak jí to malinko ustřeluje. Bojuje. Zvedá se v záklonu na hrot. Ač jsem dost otrlý, mám nervy na pochodu. Ze štandu jsem se dávno odcvaknul, nefungoval by a stojím na kraji, abych případně zkusil Markétu chytout a strhnout jí i sám sebe na předskalí.

Uf, dala to, ale je jí na zvracení. Ani se nedivím. Dobírá mě a já to lezu malinko jinak, ale na prvním bych to nedal. Možná v puďu záchovy ano. V podstatě to nejsou úplně těžké kroky, ale morálové.

Dobíráme ještě Kubu a ten také říká, že je to odvážné. Cesta se jmenuje „Ze stromu na strom“ za Broumovských pět. V Broumovkách v části Hory je už většinou pětka dost vážná záležitost. Hlavně díky Frantovi Čepkovi a Otovi Ondrákovi. V Zaječí rokli je klasa přijatelnější.

Obědváme společně na šutru pod Veverkou.

Od Veverky se jdu napřed mrknout na dvě nové věžičky od němců, konkrétně od Matthiase Grosse-
ra. Zkouším šestku,

ale je to bez šance.

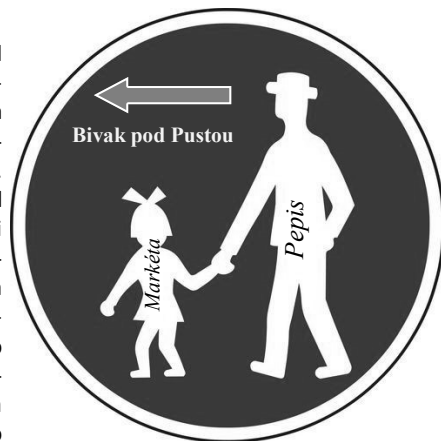
Děti jdou zatím na Vůjtovu věž. Markétu hned vedle na Šprýmaře zaujala krásná spára přecházející ve žlábek. Kuba Markétě řekl, že by tam měla vézt pětka. Mezitím přicházím já. Markéta je nalezlá ve spáře a překonává právě asi nejhorší místo. Kouknu rychle do průvodce a hlásím, že je to od Čepelky. No, pětka od Franty, to bude zajímavé asi tam nahoře. Markéta si vede dobře. Dává pod žlábek velkého ufona. Rovná se ve žlábkú a sahá na vršek, ale nic rozumného tam na zvednutí nenachází. Zkouší to ještě jednou, pak slézá a pouští mě do toho. Já jsem delší a nasahávám dobrý chyt. Slaňujeme a říkáme si, že by byl pěkný i ten žlábek na druhé straně pod slaněním a je nám divné, že to ještě nikdo nevyšlehl.

Jsme na Tour de Macek, tak pouštím Markétu ať si cestu udělá. Zajistit to moc nepůjde a na kruh je to moc krátké. Jediné co lze provázat jsou malé hodinky na kevlarku kousek nad zemí. Kuba jistí a já stojím u hodinek na dobrých stupech a jsem připraven Markétě případně podržet zadek. Rovná se tam pěkně, ale je krátká a do vrcholových boulí nedosahuje. Další to jde zkusit Kuba. Dostává se hodně vysoko a chybí mu jen poslední výšvih na vrchol. Posíláme tam Pepu, ten je nejdelší a mohl by to dát. Dostává se vysoko, ale vršek je technický a nejde to. Nakonec zbývá já. Dostal jsem se několikrát tam co Kuba, ale také mi nejde poslední zdvih. Navíc se mi potí ruce. Musím je stále otírat. Zkouším to dvěma způsoby a vím, že to půjde, že je to jen v hlavě. Už je to na všechny dlouhé. Nedrží mi miska, na které se mám zvednout. Nakonec si nechám poslat kartáč. Vyčistím si miskú a dávám poslední pokus a ono to jde. Skvělé. Dobírám ostatní a zapisujeme do knížky prvovýstup s názvem „Rodinná záležitost“. Kuba čte podrobně popis a je úplně stejný jako ta Frantova cesta. Aha, tak my jsme neudělali prvovýstup, jen přelez. Já se směji, u ostatních vidím zklamání. Takže prvovýstup byla ta spára z druhé strany. Markéta lituje, že se tam víc nesnažila. Na druhém to dala v pohodě.

Ája nám posílá gumu, mažeme zápis a zapisujeme nový prvovýstup „Veselá historka“ za pět.

Markétin původní plán na dnešní den bylo vylézt hvězdičkovou hranu za pět na Orla. Je sice už dost hodin, ale jdeme tam. Pod kruh dolézá Markéta v pohodě, ale je tam dlouhý krok a zamešeno. Zkouší to zleva i zprava, ale nejde to. Je po sedmé hodině a musíme ještě dojít k autu a dojet na letiště. Bohužel, na další pokusy není čas, musíme to nechat na příště. Balíme a jdeme stejnou cestou k autu.

K večeri máme čočku s buřtem a jdeme brzy spát. Původně jsme chtěli udělat oheň, ale už je tma. Tady na letišti je opravdová tma. Nikde v okolí žádná světla. Jen tři stožáry v Javořích horách.

zakladatě Rače

KALENDÁŘ AKCÍ RAČ 2023

21.1. <i>organizátor:</i>	Jizerský LOB Jenda Sedláček	W R C LOB
18.2. <i>organizátor:</i>	Jeseníky Boganův memoriál Vláďa Weigner, Martin Zicha	W R C běžky
31.3. <i>organizátor:</i>	Otvírání skal Míra Michlík	W R C OB
15.4. <i>organizátor:</i>	Suchdolské Bučiny Viktor Slavík, Pavouck	W R C MTB-O
29.4. <i>organizátor:</i>	Boudecká rokle Karel Berndt, Radka Koláčná jr.	W R C MTB-O
13.5. ? <i>organizátor:</i>	Jasoň & Drsoň Hynek Urban, David Hart	survival
27.5. ? <i>organizátor:</i>	Hokří skály Slávek Hokr	horo
10.6. <i>organizátor:</i>	Brdy Libor a Kamila Hnykovi	W R C MTB-O
16.9. ? <i>organizátor:</i>	Slavkovský les Martin Forejt, Vláďa Weigner	W R C MTB-O
7.10. <i>organizátor:</i>	Jizerské hory Zdeněk Sedláček	W R C MTB-O
30.9. x 14.10. <i>organizátor:</i>	Prachovské vyhlídky Honza Šabata, Venca Kroupa	W R C HOB
21.10. ? <i>organizátor:</i>	Hon na lišku Pavel Hokr, Kateřina Bubeníčková	W R C HOB
4.11. <i>organizátor:</i>	Heřmáneckej Voryjenták Míra Michlík, Alpin 1	W R C noční OB
10x17.11. ? <i>organizátor:</i>	OBPH - horoorienták Vesko + Matějčíček	W R C horo OB
2.12.	Poslední slanění ALPIN a RAČ	horo mtb voda, lyže
06.01. <i>Boryš</i>	Holý vrch - první slanění svažené víno a tradiční horol. seminář	horo

Bornholm

